

Dudás Kokó Gyula

BOLDOGSÁG A RALI

„A csepregi gyorsasági céljában, nagyobbacska embercsoport álldogál a beíronál. Oldott hangulatban csapatvezetők, segítők, hozzátartozók kötetlenül, jókedvűen beszélgetnek. A kör közepén egy ismerős arc a hangadó. A körülötte összegyűlt alakok figyelnek rá, mondhatni isszák a szavait, pedig a verseny feszültsége szinte kézzel fogható. Közben szurkolók, divatos kifejezéssel élve, rallyongók érkeznek kis csapatban. Az egyikük odakiált: - Főnök! Mikor jössz már vissza?! Ekkor, az erdőből feltűnik egy kevésbé ismert tag, körbenéz, majd gyorsan odébb áll... „

Félidejéhez érkezett a Rallye Bajnokság - Dudás „Kokó” Gyulával beszélgettünk.

- Miben változott az élet 2007. január 12.-óta?

- Az idő kincskereséssel telik. Nagyon sokan hívtak, ajánlottak jobbnál jobb állásokat. Lehettem volna csapatvezető, menedzser, személyi titkár, személyi sofőr, autókereskedő, vagy bármi. Ez úton is mindenkinek köszönöm a megkereséseket, de az nem én lennék. Nem tudnék nyugodtan élni, hisz az én életem a Rallye, még hozzá főállásban. Csak ezt tudom elképzelni. 1971-ben kerültem a Ferjancz csapathoz, aztán 1974-től versenyezni kezdtem. Ennek immáron több mint 30 éve. 8 Rallye Bajnokságot nyertem, 10-szer voltam Bajnok csapatban, voltam hegyi Bajnok, és szép eredményeket értem el a Rallyecrossban is, ott kétszer voltam bajnok. Nekem minden verseny ünnep. Ez az életem, ha úgy tetszik a boldogságom. Akinek a rallye gond és keserűség, az jobb ha feláll és elmegy!

- A szobathelyi verseny egyik sajtótájékoztatóján, egy jól ismert és népszerű pilóta - Herczig Norbert -, azt mondta, hogy „Kokó, nekünk Te vagy a szakágvezetőnk”.

- Jól esett ezt hallani, de tudjuk, hogy jelenleg nem ez a valóság. Tudjuk mi történt január 12.-én, és tudjuk, hogyan állították félre minden idők legjobb Elnökségét, akik igazán tudtak volna érdemben tenni az egyetemes magyar autósportért, közelebbről, a legmeghatározóbb szakágáért. Ez egy politikai alapokra épülő rutin munka volt, és azóta sem igazolódott be semmi az alaptalan rágalmakból, azért ez most már persze feltűnt mindenkinek. De sajnós, mindez ahhoz pont elég volt, hogy hangzatos ígéretekkel az MNASZ tagságát félrevezessék, és maguk mellé állítsák akkor a versenyzőket. Hiszen, ha megnézzük mi valósult meg a hangzatos ígéretekből, persze nem találunk semmit, sőt... A jelenlegi RSB tagok, komoly üzemanyag pénzeket vesznek fel, miközben tulajdonképpen nem végeznek érdemi munkát, immáron a versenyeken komoly szállodákban laknak, nincs szponzora a versenyeknek, nincs szponzora a szakágnak, színvonalatlanok a szervízparkok. RSB tagot zárnak ki a felügyelők technikai szabálytalanságért, össze-vissza készülnek a rajtlisták – úgymond baráti alapon, versenyzők verekednek a pályán a rallyecrossban, lökdösődnek a hegyiversenyen, miközben az ígéretek már rég elfelejtettük és minden a feje tetején áll. Mert ugye nem ezt ígérték! Eddig volt elképzelés, volt egy koncepció, volt terv és volt sportszakma. Most csak fáradt, tehetetlen sportszakmailag erősen megkérdőjelezhető „szavazatszállítók” vannak az RSB-ben és az Elnökségben egyaránt. Ezek az emberek az előző bizottsággal szemben, könnyű súlyban sem vehették volna fel a kesztyűt. Balogh, Földes? Ááá... Ezek az emberek tisztában vannak vele mit vállaltak?! Végeztek valaha komoly sportszakmai munkát?! Van sportszakmai múltjuk, felelősségük?! Nem, sajnós nincsenek tisztában a rájuk bízott feladat felelősségével! Tisztelet persze a kivételnek, akik miatt még működik a bajnokság... Más oldalról én már nem látom a Daciakat, nem látom a T-mobilt, nem látom a Suzukit, nem látom az Aranyászokat, nem látom a Rallye2-ben a Matadort sem. Ezek szponzorok, sőt elégedett szponzorok voltak! És most egyiket sem látom... Nem látom az ötven-, százezer embert, akit eddig láttam a rallyepályák mellett, az erdőben, a hegyen, és a völgyben. Persze lehet, hogy ők most valahol Pestkörnyékén pályaversenyt

néznek épp, de nem hiszem... Sajnos nem látom például a médiát sem, hisz ha ez a lap nincs, akkor tulajdonképpen nincs médiája a Rallynak. A fotósainkat sem látom, pedig sokat tettünk értük, hogy többen legyenek. Ha benézek távolról a V.I.P. sátorba, akkor csak unott, savanyú arcokat látok, akik alig várják már, hogy vége legyen az aznapi versenynek. Pedig tavaly olykor láttam bent egyszerre 60-70 embert, versenyzőt, szponzort, újságírókat, fotókat egyaránt, úgy, hogy az a szolgáltatás az MNASZ-nek nem került egy fillérjébe sem. Most sokat költenek rá a versenyzők, a tagság pénzéből, de feleslegesen, mert ott már senki nem akarja jól érezni magát. Most már ez a találkahely is megszűnt, mert velük ki áll szóba?! Amit még látok sajnos, az a félelem, ami rendkívüli módon elszomorít, hiszen tudjuk, hogy hányan kaptak ellenőrzést „véletlenül” az utóbbi időben, mert az urak szerint, minden WRC-s csapat pénzmosoda. Hát ezért most elindult az új vonal a WRC-k kitiltására. A versenyzők félnek a hatalomtól, és inkább nem szólnak, inkább lehajtott fejjel járnak, de bízom benne, hogy a félelmen előbb-utóbb felül kerekedik az igazságérzetük. Én már nem lepődök meg azon, hogy hozzám közeli vállalkozásnál „véletlenül” sorozatosak az ellenőrzések, és érdekes módon pont azok a hiénák jelennek meg ilyenkor, akik egy adott üzleti körhöz köthetők.

- És most hogyan tovább?

- Vissza akarom szerezni azt, ami a miénk, a versenyzőké, szurkolóké, szponzoroké, és nem irigy gőgös, hatalomra éhes embereké, akik megosztják és félelemben tartják a Rallye és az autósport társadalmát. Mert az a kérdésem, hogy hová tűnt a RALLYE? Ma csak azt látom, hogy a versenyzők szinte öltre mennek, követik egymást, bepanaszolják egymást. Folyik a harc, a kirekesztés, ahelyett, hogy egység lenne, mert ne feledjük, a Rallye csapatmunka. Csak együtt érhetünk célba, és csak a versenyzők nyelve lehet a közös nyelv, amit a jelenlegi vezetésből szinte senki sem beszél. Tisztában vagyok velem, hogy követtem-, követtünk el hibákat, és néhány dolgot másképp kell csinálni, de hiszem, hogy a helyzet megfordítható.

- Túl vagyunk négy meccsen. Te hogyan láttad a futamokat? Kezdjük az egri versennyel!

- Így kívülről, felelősség nélkül teljesen más végigélni. Nem volna szabad a Mezőkövesdi repülőteret így használni. Ki vannak rekesztve a szurkolóink a játékból, száguldozó mercedesek között kell 2-3 km-t gyalogolniuk. Ez nem tesz jót a sportnak. Elveszítjük őket! Akkor tud jó lenni egy ilyen buli, ha mindenki jól tudja magát érezni, és ennek itt így nincs meg a lehetősége. Aztán nem értem, miért kell a versenyzőknek 2-3 órát várakozniuk egy focipályán, miért nem folyamatos a rajtceremónia a Dobó téren. Ezzel a versenyzőket súlytják. A kivett gyorsasági nyilvánvaló erőfitogtatás és sportszakmai hiba a vezetőség részéről. Ha egy sportszakmailag képzett bizottság veszi át a pályát, biztos, hogy nem lett volna magas az átlagsebesség. Ez itt a felelősség kérdése, amiről már beszéltem. És mindezt a hibát, a nézők fegyelmetlenségére fogni, az több mint bocsánatos bűn!

- Miskolc?

- Vettem jegyet, tessék! Ez azért nem kevés pénz. Ezt már nem tudják megfizetni a szurkolóink... A jegyet azért vettem, mert Egerben a tisztelt urak, megkérdőjelezték a pályabelépőm jogosságát. Ááá... Ezt már nem is kommentálnám. Szóval ott volt Miskolcon egy Kramnyik, aki sakk világbajnok, akit nem illett volna elfelejteni, de hát a szavazatszállítóktól mit várjunk. A szervízpark méltánytalan körülmények között volt kialakítva, az etapok hosszáról pedig már ne is beszéljünk. Ez megengedhetetlen, és itt megint a sportszakmai felelősség kérdése jön elő! Szerintem mindenki látta a királdi körgyorsaságin a rajtoltatást, amiért sokszoros bajnokunktól senki sem kért elnézést, szerencse, hogy nem lett komolyabb baj, és ezek után ne csodálkozzon senki, ha ő inkább az IRC futamokat választja. És végül a díjkiosztót se felejtsük ki nézők nélkül, mert ez az egyik legnagyobb pofon eddig, amit a jelenlegi RSB-től a versenyzők kaptak. Megalázó, lealacsonyító és méltánytalan, egyben elszomorító volt, szerencsétlen, magányos versenyzőket 50méteres távolságból integetni látni, annak 20-30 embernek, aki ott volt a stadionban.

- Székesfehérvár?

- „Tévedés!” Ennek a versenynek jelenleg nincs létjogosultsága. Ilyen körülmények között, nem lenne szabad megrendezni. Nincs főszponzor, nincs érdeklődés, a pályák állapotáról ne is beszéljünk. Ezt nem lenne szabad. A nézőket is becsapják ezzel, hiszen ha a versenyző célba akar érni, nem fog látványosan menni, mert azzal az eredményességét teszi kockára. És azt se feledjük el, hogy ez az egész a versenyzőkről szól, és az ilyen minőségű pályák a versenyzőknek és a csapatoknak kerülnek a legtöbbszörre. Erre leginkább a versenyzők fizetnek rá, és ezen azért el kéne elgondolkodni. És már megint a sportszakmai felelősség ugye?... Aztán mélységesen felháborító volt az RSB tag technikai ügye. Nem is értem! Hogyan néz a szemébe ezek után az állítólagosan általa képviselt versenyzőknek a tag, hiszen ez a legnagyobb bűn, amit ő elkövethetett, és ezt nem lehet megmagyarázni! Nem is értem mit keres még ott, két kiválasztott csapat közt ugrabugráva!

- Szombathely?

- Hatalmas baklövés. Már megint a választási ígéretre kell visszakanyarodni. Itt egyáltalán nem a zöldekkel volt a probléma, hanem a jelenleg nem létező sportdiplomáciával. Mert a sportdiplomácia, az Elnök távozásával megszűnt. Nem véletlenül mondogatta Ferjancz Attila, hogy a zöldekkel mindig ápolni kell a kapcsolatot. Hát tessék! Ismét bebizonyosodott, hogy erővel nem lehet sikert elérni, és ez most az Elnökség felelőssége, ha nem is szívesen ismerik el. Ez az Ő szakmai kudarcuk, az Ő bizonyítványuk! Egy napos verseny Szombathelyen?! Ez volt a második nagy pofon a versenyzőknek! De itt a harmadik pofon is, hiszen a szabályok úgy látszik nem mindenre vonatkoznak egyformán. Aki 1liter levegőt vesz, az 1perc büntetést kap, aki 1liter olajat vesz, azt kizárják. Ez ennyire egyszerű. Kíváncsi lennék a fehérvári versenyen a híváslistákra, hogy ki kit és mikor hívott fel, és ki kit mire utasított. Lenne csodálkozás! És itt megint a választási ígéretre kanyarodnék vissza, mert úgy csengenek a szavak a fülemben ezzel az „egyenlő mérce” meg „átlátható működés” dumával kapcsolatban. De erről majd néhány hónap múlva beszéljünk! Ezzel sajnos még nincs vége, mert amikor már ezt is kiheverné a versenyző, bár már egyre nehezebben tűrik a srácok, itt készül az újabb pofon. Ez úttal már a negyedik, hisz ismét feltűnt a legaktívabb versenyzőnk, aki egyben a leggyorsabb is, és igazán pillésű bajnok. Őt, már mi anno megbüntettük, eltiltottuk, de hát idén sem nekünk szállított szavazatokat... Se baj! Majd Magny-Cours-ban eldöntik a tisztelt urak, hogy mi legyen vele. Most kiderül, hogy mit is ér öt szavazat! És van itt még valami... Nem olyan rég, a szombathelyi verseny előtt, postára adtunk egy dísztáviratot. Az állt benne, hogy „a becsület mindennél többet ér!”. Azt tudom, hogy a címzetekhez odaért, de hogy megértették -e azt, hogy ez miről is szólt, abban nem vagyok biztos...

- És a tanulság? Hisz a mese végén a jó mindig elnyeri méltó jutalmát, a rossz pedig méltó büntetését...

- Meglátjuk. Én hiszem, hogy ez így van, az idő majd szépen a helyére rakja a dolgokat. A probléma az, hogy az egység megbomlása a rallyesport életébe kerülhet, és egyszer csak a versenyzők egy beton teknőben találják magukat, ahol kívül és belül körözhetnek majd, új játékszabályok között. Lassan megtanulják a pályaversenyek szabályait, és észre sem veszik, hogy amit csinálnak, az már messze nem A RALLYE! És végül, - de nem utolsó sorban -, a tanulság az az, hogy jól csak a szívvel lát az ember, mert ami belül van az a szemnek láthatatlan. Nekünk a Rallye mindig ünnep, a szív ünnepe!